

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

18e jaargang nr.31

nadruk verboden

5 april 1974

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na. Het is heden de vijfde vrijdag in één maand en dat betekent, dat het vanavond tijd is voor

V R A G E N A V O N D

Ik zou graag meteen willen beginnen met de schriftelijk binnengekomen vragen.

x Wanneer een mens in coma verkeert, wat doet zijn geest dan in die tijd? Kan een dergelijke mens nog stoffelijk ervaren, horen wat rond hem wordt gezegd, kan hij pijn gevoelen, schrik of angst kennen? Wat is het doel van de coma voor de overgang?

- U richt u in het bijzonder op coma voor de overgang. Dan kan worden gesteld: Wanneer het lichaam niet meer zuiver functioneert, zal het zenuwstelsel evenals de zintuigen een groot deel van de normale signalen niet meer doorgeven.

De pijngevoeligheid van het lichaam neemt dus af bij een gelijktijdige detoriatie van waarneming. Visuele en/of auditieve contacten met de omgeving kunnen echter ook dan nog betrekkelijk lang blijven bestaan, ofschoon reacties niet meer of nauwelijks mogelijk zullen zijn.

Wanneer een lichaam niet meer reageren kan, komt de daarin levende geest als vanzelf reeds wat vrijer te staan tegenover de werelden van de geest. Zij heeft de mogelijkheid waar te nemen op geestelijk en astraal terrein zonder de band met het lichaam daarbij te verliezen.

Vele malen zullen zo ontstane contacten met de andere werelden ook lichamelijke reacties ten gevolge kunnen hebben. Het is een bekend verschijnsel, dat mensen, die voor het

sterven in coma verkeren nog een ogenblik een terugkeer van bewustzijn en reactie voor de dood vertonen. Zij blijken dan echter in vele gevallen te reageren op omstandigheden of wezens, die door anderen niet gezien worden. B.v. door een verheerlijkt en gelukkig kijken. In welk geval dus vreugde ervaren wordt, waarvan men aan kan nemen, dat zij reeds deels of geheel tijdens de toestand van algehele coma werd ervaren.

In andere gevallen zien wij dergelijke mensen tot zichzelf komen en zelfs nog trachten te vloeken en verwensingen uit te spreken. Zij zijn kennelijk angstig. Wat betekent, dat waarnemingen zijn gedaan, die zijzelf niet aanvaardbaar vinden. In dergelijke gevallen wordt vaak duidelijk, dat angst ervaren wordt en kan men aannemen, dat reeds tijdens de toestand van coma deze angst aanwezig was. Een kenbare uiting komt echter eerst voor, wanneer kort voor de dood de beheersing van het lichaam enigszins toeneemt.

Het is duidelijk, dat dergelijke gevoelens en waarnemingen dus ook gedaan kunnen worden door de patient, die niet meer uit zijn coma ontwaakt.

Voldoende?

U stelt, dat de geest bij coma een vrijer contact heeft met de geestenwereld. Ik meen echter, dat ook mijn geest reeds nu contact heeft met de werelden van de geest.

Zij kan dit contact hebben, maar heeft toch niet een grote vrijheid, die ervaringen met de stof zodanig te delen, dat ook deze de indrukken als werkelijkheid ervaart. Juist wanneer de levensfuncties deels gestaakt zijn, of zeer minimaal zijn geworden, zullen lichamelijke impulsen en indrukken niet meer domineren en zal ook lichamelijk veel meer van het geestelijk ervaren worden opgenomen. Dus in grotere mate dan voor een normaal persoon in normale toestand van leven het geval zal zijn.

Wat is het z.g. sirihspuwen? Wordt dit veroorzaakt door iemand uit de omgeving, door geesten, door te werken met suggestie?

U grijpt hier in het bijzonder terug op een verschijnsel voorkomende in de javaanse magie. Deze magie werkt in de eerste plaats met verbindingen met krachten uit de natuur plus in enkele gevallen bezielende geesten in de natuur, waardoor men inderdaad bepaalde verschijnselen kan veroorzaken.

Zoals u weet, is de grote vijgenboom, de waringin, in de meeste gevallen door een natuurgeest bewoond, zodat men, mits men gevoelig is, onder een nabij dergelijke bomen ook zonder enige magie soms bijzondere ervaringen zal opdoen.

De oorzaak van het sirihspuwen is verbonden met suggestie, die lang voor het optreden van het verschijnsel kan worden gegeven en op afstand kan worden geactiveerd.

Waar het verschijnsel optreedt, zal degene, die het ondergaat, dus bewust of onbewust in contact geweest moeten zijn met degene, die het verschijnsel oproept.

Deze kan dan middels telepatische kontakten de suggestie werkzaam doen worden. Datgene, wat als sirihspuwsel wordt waargenomen - soms ook door derden en zich als vuurrode vlekken op en rond het lichaam manifesteert - bestaat niet uit gekauwde noot, maar meestal uit rode klei, gemengd met vocht.

Het verschijnsel zou dus in de zelfde klasse passen als het " stenen gooien " of de " stenenregen", die eveneens door natuurgeesten mogelijk worden.

Het verschijnsel, waarop u doelt, komt overigens de laatste jaren praktisch niet meer voor, maar is toch in de jaren tussen 1800 en 1920 vele malen ervaren door blanken en halfblanken.

Er is dus altijd een mens de oorzaak van het verschijnsel. Dit is goena, maar degene, die het veroorzaakt, behoeft geen doekoen te zijn. Het kan evenzeer iemand zijn, die door erfelijkheid of lering over bepaalde natuurkrachten heeft leren heersen. Het is niet noodzakelijk, dat zo iemand zijn kunst voortdurend praktizeert.

Maar let wel: het verschijnsel sirihsparwen kan alleen na een kontakt van mens tot mens veroorzaakt worden. Voor die kontakten bestaan zelfs bepaalde regels. Je kunt het verschijnsel dus niet veroorzaken door te werken met een stukje van de kleding, of haar, nagels e.d. van de persoon, die men zo wil treffen. Er moet een persoonlijk kontakt zijn geweest.

Een gesprek is niet nodig. Het is dus mogelijk, dat degene, die de ban legt, gewoon een tijd voor de waranda zit te staren, tot hij u gezien heeft en even uw aandacht heeft getrokken. Maar dat is dan wel het minimale kontakt, dat voor het slagen van deze beïnvloeding noodzakelijk is.

x Kunt U ons iets vertellen over dat, wat Poltergeist wordt genoemd?

- Ik kan het proberen. Onder Poltergeist wordt over het algemeen verstaan een reeks van telekinetische prestaties, die onder bepaalde emotionele spanningen - meestal door pubers worden veroorzaakt.

Een Poltergeist is dus over het algemeen geen ingrijpen vanuit de geest, maar berust merendeels op bewuste of onbewuste telekinese, uitgaande van onevenwichtige personen. De meest werkzame onevenwichtigheid treedt het meest op bij jongeren tussen rond 10 en 15 jaren oud.

Met dezelfde naam duidt men wel reeksen van verschijnselen aan, die echter eerder onder spookverschijnselen gerangschikt zouden moeten worden. In deze gevallen blijkt, dat de omgeving geïmpregneerd is met bepaalde denkbeelden, een bepaalde scene, of zelfs bepaalde emoties.

Komt in die omgeving een persoon, die daarvoor gevoelig is, dan lijkt het, of hij met zijn eigen krachten alles, wat in de omgeving latent aanwezig is, activeert en daarmee reeksen van verschijnselen kan veroorzaken.

Dat geesten zelf zonder stoffelijke hulp voorwerpen doen zweven, vernielingen aanrichten enz. komt maar zeer zelden voor. De reden daarvoor is de hoeveelheid energie uit eigen wezen te putten, die een geest nodig heeft om dergelijke verschijnselen te veroorzaken, wanneer niet geput kan worden uit menselijke bronnen van levenskracht.

Vergelijkend: om een bloem enkele centimeters te verplaatsen, dient door de geest een prestatie geleverd te worden gelijk aan die van een mens van gemiddeld gewicht en leeftijd, die 350 m. hardloopt.

Het zal u duidelijk zijn, dat een geest voor een dergelijk gebruik van krachten, dat bovendien zelden doelmatig blijkt te zijn, niet veel gevoelt.

Indien echter meer stoffelijke krachten in de omgeving zijn, of kracht - wel ectoplasma genoemd - beschikbaar is of genomen kan worden, kun je veel presteren. Je kunt met deze krachten, vooral met voldoende van dit ectoplasma, b.v. zwaar-tekraftverhoudingen en bepaalde andere als natuurwet geldende toestanden tijdelijk wijzigen. Als geest zonder dergelijke instrumenten kun je dit echter slechts zelden doen.

Gebeurt zo iets bewust of onbewust?

Ook indien het verschijnsel alleen door mensen veroorzaakt wordt, geschiedt dit meer onbewust dan bewust. Maar het is zeker denkbaar, dat ook bewust door een mens dergelijke verschijnselen worden veroorzaakt.

Wanneer een roos wordt gematerialiseerd, zoals bij bepaalde seances wel is gebeurd, zijn daarvoor dan ook zoveel krachten nodig?

Wanneer je een roos wilt materialiseren, kost dit inderdaad veel kracht. Je zou een roos mogelijk kunnen maken, maar dan is het een astrale verdichting, die altijd enigszins vluchtig blijft.

Dit kan door een geest zonder meer gedaan worden, maar vereist veel energie, terwijl de vorm weer te loor gaat, zodra men zich op het bestaan daarvan niet langer concentreert.

Als je een roos, die blijvend is, wilt materialiseren, zul je die elders op aarde weg moeten halen, daar dematerialiseren en later rematerialiseren. De nodige energie is dan voor een geest meestal te groot, tenzij een mens bijdraagt aan de krachten, die nodig zijn, of de geest in kwestie bij meerdere mensen de nodige energieën heeft kunnen verzamelen.

Indien ik even uit mag wijden: U zult zich herinneren, dat dergelijke materialisaties vooral veel voorkwamen op z.g. donkerzittingen of kabinetszittingen. Bij dergelijke zittingen zal men, in tegenstelling tot hetgeen hier gebruikelijk is, nogal wat rumoer willen maken, tendele ook door gezangen en het draaien van grammofoonplaten trillingen probeert te veroorzaken. Tijdens deze bijeenkomsten zijn de mensen op bepaalde verschijnselen sterk gekoncentreerd.

De mensen zijn hierdoor voor geesten aanspreekbaar geworden. Zonder dat zij zich daarvan bewust zijn, kan dan een deel van hun krachten genomen worden en gebruikt worden voor het veroorzaken van dergelijke verschijnselen.

Onder deze omstandigheden kan een geest, die weinig respect heeft voor de eigen krachten van een mens, dergelijke dingen dus wel gemakkelijker doen. Moet je het als geest zelf en zonder hulp doen, dan is de taak moeilijk en zal het verschijnsel, ook al wil je het veroorzaken als geest, maar zelden geheel voorkomen.

Ten laatste wil ik u herinneren aan een seance, waarop volgens belofte een materialisatie van lelietjes der dalen of zo iets plaats vond. De aanwezigen waren inderdaad wel heel erg verbaasd, toen de bloemen in redelijk aantal uit de hemel schenen te regenen. Maar de dozen, waar zij uitkwamen, stonden nog in de gang. U kunt zich over het mechanisme van deze - goedbetalende - manifestatie verder een eigen oordeel vormen.

Waar haalt een geest zijn energie vandaan?

Uit zijn eigen wereld. Maar die energie is niet gelijk aan de energieën, die werkzaam kunnen zijn in uw wereld en dienen dus getransformeerd te worden.

Het eenvoudigste bewerkt men dit middels de fijnstoffelijke werelden, die u wel de astrale sfeer noemt. Daarin kun je krachten leggen en banden, die je dan weer als astrale kracht werkzaam naar de aarde kunt projecteren.

Dit betekent echter een grote inspanning. In andere gevallen kun je krachten "lenen" door je eigen krachten zo te moduleren, dat daarmee stoffelijke levenskrachten tijdelijk gericht en gebruikt kunnen worden. Deze laatste methode wordt bij het tot standbrengen van verschijnselen tijdens seances nogal veel gebruikt.

x Volgens recente publicaties reageren planten niet alleen op onze gedachten en emoties, maar vertonen zij ook bepaalde reacties bij muzieksoorten, waarbij rockmuziek zelfs dodelijk blijkt te zijn. Kan men hieruit gevolgtrekkingen maken voor de mens en deze dan als basis gebruiken voor een geluidstherapie?

- Indien er kasplantjes onder u zijn Algemeen kunnen wij stellen, dat geluid vibratie is, terwijl vibraties invloed kunnen uitoefenen op praktisch alle leven.

Hoe groter de diversiteit van cellen in een structuur, hoe moeilijker het zal zijn een klank te vinden, die voor alle functies gelijktijdig zal aanspreken.

Wat u stelt omtrent rockmuziek en planten is niet geheel juist: deze kan wel dodelijk werken op planten, maar alleen indien er een voldoende volume is en bepaalde subsone trillingen, die bij het effect van deze muziek vaak een zeer grote invloed hebben, mede tot uiting komen.

Subsone trillingen kunnen voor planten gevaarlijk zijn, terwijl bepaalde supersone trillingen bij planten eveneens veranderingen, o.m. in groei en bloeigedrag kunnen veroorzaken.

Om een voorbeeld te geven: geluid van trommen gedurende langere tijd zal bij vele planten groeiverstorend werken, terwijl b.v. fluitmuziek, waarin boventonen van supersone aard voor kunnen komen, meestal groeibevorderend zal werken.

Dus niet de soort muziek, maar de daarbij geproduceerde reeksen van trillingen zijn bepalend. Gaat men hiervan uit, dan kan men verder stellen: De mens kan in zijn emotioneel leven worden gestimuleerd door zowel subsone als supersone trillingen. In beide gevallen zijn niet alleen gevoelservaringen, maar ook daardoor evenwichten van interne afscheidingen en bepaalde lichamelijke reacties te veranderen.

Juist gehanteerd kan dit inderdaad bijdragen tot een versnelling van genezing. Geluidstherapie is dus inderdaad denkbaar.

Bepaalde natuurgeluiden, mits voldoende versterkt, zoals b.v. het geluid van vallend of ruisend water, kunnen voor de mens verdovend werken. Zij schakelen kennelijk een deel van de normale zenuwreacties uit of vertragen die.

Andere geluiden, zoals bepaalde vogelgeluiden in grote versterking, kunnen stimulerend werken en soms zelfs een roes veroorzaken. Het zelfde geldt verder ook voor ritmen, omdat bepaalde geluidsgolven daarin vaak de neiging hebben elkaar in de registratie door het lichaam te verdirngen en zo elkaanders invloed te versterken. Ook hier kan een roes worden veroorzaakt. Met in wezen diepe geuiden als b.v. die van een trom, echter een snelle opeenvolging, kan men bij vele toehoorders ook een werkelijkheidsvervreemding tot stand brengen.

x Is de muziek van de slagenbezweerder supersoon?

- Mogelijk wel, maar zij is in ieder geval in de eerste plaats een advertentie voor de show, die de man opvoert, door zijn slang te stimuleren met bewegingen.

De slang reageert niet op de muziek zelf, maar op de beweging, die met lichaam en fluit worden gemaakt. Zij kan bovendien gestimuleerd worden door de luchtstroom uit de fluit, die dan meestal een kalebasfluit zal zijn, op de kop van het dier te richten. Hierdoor krijgt het de neiging zich op te richten en een aanvalshouding aan te nemen.

Door beweging, die het dier dan zal volgen, kan de dansende beweging van het bovenlichaam dan bereikt worden. Er hoort nogwel iets meer bij, maar hiermede is de functie van de fluit toch wel omschreven.

x In de kringen van het godsdienstonderwijs zit men met de nu vaak alles overheersende vraag van de jeugd: Waarom kan ik niet geloven buiten de kerk? Gaarne enige richtlijnen.

- Ik zou de jongeren dit zeggen: Geloof is ook gebaseerd op een zeker weten, bepaalde denkbeelden. De kerk geeft je dit weten, de feiten en veronderstellingen. Zij is dus a.h.w. een soort lesboek.

Maar je geloof wordt eerst werkelijkheid, wanneer je met het geleerde en ervarene zelf gaat werken. De kerk is a.h.w. een huis. Je kunt er in wonen, beschutting en zekerheid in vinden. Wat natuurlijk niet betekent, dat je niet naar buiten moogt gaan, maar wel raadzaam maakt er terug te keren, wanneer rust, zekerheid, bescherming gewenst zijn.

Indien ik nog enkele opmerkingen mag maken, die voor ouderen van belang kunnen zijn:

Er is een groot verschil tussen de kerkelijke leer en de leer van Jezus. De kerk, in de structuur, zoals zij nu bestaat, komt voort uit de neiging tot reglementeren en ook wel de neiging tot betuttelen, zoals Saulus van Tarsus, later Paulus, reeds bezat.

Deze Paulus heeft door zijn benadering een bepaalde wijze van denken en leven bij bepaalde christenen mogelijk gemaakt, die voerde tot gemeenschappen als die der monniken, die onder Julianus in Byzantium een grote macht gingen bekleden en zeker niet vreemd waren aan zelfverheerlijking.

Deze groepen en hun opvattingen kregen ook steeds meer invloed in het tot dan in zijn opvattingen veel vrijere Rome, dat eerst hierdoor een werkelijk kerkelijke structuur kreeg.

Het christendom is echter zelfs dan voor de gelovige geen structuur, maar een innerlijk ervaren. De kerk leeft in de mens, de bijeenkomst als zodanig is geen kerkelijke noodzaak, riten zijn zeer beperkt. Wel bestaat de agapé of liefdemaaltijd, die voor de christenen van die dagen motiverend lijkt te zijn voor hun gevoelens van naastliefde en erkende gelijkwaardigheid van allen.

Wij weten ook op grond van historische gegevens, dat er in die dagen vele verschillende benaderingen tot en predikingen van het christendom bestaan. Er is zelfs een grote kontroverse tussen de afrikaanse kerkvaders en de kerkelijke leiders in het zuiden van Europa.

Bij het concilium van Nicea worden de afrikaanse denkers uitgeschakeld, wat aanleiding wordt tot o.m. het ontstaan van de koptische kerk en de eerste schismas in het christendom.

Dit is een kleine schets van hetgeen er gebeurd is: Men heeft van een innerlijk geloof een uiterlijke machtsstructuur gemaakt. Op het ogenblik, dat het Vaticaan het middelpunt wordt van een kerkelijke staat, beheersen staatkunde en intriges het kerkelijke denken - zoals nu nog.

De reformatie probeert hier wel iets tegen te doen. Maar reformaties, die niet door grotere belangen in een gemeenschap gesteund worden, brengen het niet zo erg ver, kijk naar Huss en Zwingli.

Hervormers als Luther en Calvijn worden gesteund door machtigen, die vroom spreken, maar vooral de rijke kerkbezittingen in handen wensen te krijgen. Hun leer wordt daardoor eveneens een basis voor een machtsstructuur, die door het ontkennen van een kerkelijk recht in de maatschappij o.m. het recht tot plundering en in beslagname van kerken en kerkgoederen aanvaardbaar maakt.

De eenvoudige gelovigen binden zich in alle kerken en sekten nog steeds aan het woord, of dit nu het woord van de priesters is - katholiek - , dan wel het geschreven woord van bijbelvertalingen, zoals de reformatische.

Het geloven van de mensen blijkt in beide groepen nogal vrij te zijn. Het gaat kennelijk vooral om uiterlijkheden. Het gaat er niet zozeer om, wat je gelooft, danwel om datgene, wat je belijdt te geloven. Dit geldt tot op deze dag.

Ook nu stelt men niet, dat een mens moet leven volgens datgene, wat hij werkelijk gelooft, maar stelt, dat hij kan volstaan met te geloven, wat zijn kerk hem zegt te geloven en zich te gedragen, zoals de kerkgemeenschap dit aanvaardbaar acht.

Wie zegt te geloven, wat de kerk hem zegt te geloven, geldt nog steeds als een ware gelovige, ook al gelooft hij innerlijk niets van alles, wat de kerk hem zegt te geloven.

Waarmede uw vraag volgens mij beantwoord is: Het christelijke geloof is nu eenmaal overgeleverd middels de kerken. Buiten de kerken bestaat er weinig gedegen materiaal.

Wij behoeven niet alles, wat theologen beweren, als waar aan te nemen. Maar je hebt een basis-kennis, basis-gedachten nodig om te weten, wat je kunt geloven. Daarvoor heb je de kerken nodig.

x Wat is de leer van Jezus op aarde dan in verband met de kerk?

- Deze leer is er een, die in de praktijk door de kerken kennelijk niet wordt nagevolgd:

Jezus zegt - antwoordende op de vraag van de rijke jongeling -, dat een ieder, die Hem wil volgen, zijn bezit dient achter te laten.

Jezus zegt - sprekende tot zijn leerlingen, wanneer hij dezen uitzendt -, dat je geen overbodig bezit mee moet nemen, zelfs geen tweede paar sandalen voor onderweg.

Jezus zegt, dat je de mens vrij moet laten, gezien zijn bij dezelfde gelegenheid gesproken "indien men u in het eerste huis niet aanhoort, ga verder naar het tweede en indien men u in deze stad niet aanhoort, ga verder naar de volgende stad" Wat heel iets anders is dan het vaak in kerken gehoorde "dwingt ze om in te gaan."

Jezus leert, dat je gevangenen moet bevrijden. Christenen doen vaak het omgekeerde: zij hebben kettens en tegenstanders met ware wellust en grote konsekwentie gevangen gezet

Jezus leert, dat men de lijdenden moet helpen, de bedroefden moet troosten. Waarmee hij zeker niet bedoelt, dat je hem moet vertroosten met een hemel, zodat je je de moeite verder kunt besparen aan hun nood en lijden op de wereld iets te doen.

Jezus zegt zijn volgelingen, dat zij moeten leven voor anderen, maar niet, dat zij daardoor ook recht hebben op betaling of gezag. Hij spreekt niet over macht, maar over nederigheid. Hij spreekt niet in de eerste plaats over wetenschap, maar over een wijze van leven, waardoor je tot een innerlijk beleven kunt komen, dat volgens Jezus het koninkrijk Gods is, dat in U is en niet ergens anders, ook niet in een kerk of ver gelegen hemel.

Indien wij nagaan, wat in de praktijk door kerken wordt geleerd en gedaan, zo meen ik te mogen konstateren, dat met de leefwijze, die Jezus de mensen voorhoudt als zijnde de weg, die Hij ook zelve is een groot verschil bestaat.

Wanneer je beseft, hoe vele kerken van hun gelovigen alles wel goed willen keuren, zolang zij maar vroom doen en voldoende in het kerkezakje brengen, bestaat er voor mij tussen Jezus' leer en de kerken wel een heel groot verschil. Neem mij mijn eerlijke mening maar niet kwalijk.

Maar Jezus heeft wel gezegd, dat er een hemel is, die niet van deze aarde is.

Jezus heeft gezegd: Mijn rijk is niet van deze aarde. Het gaat hier om de vraag, of hij de nieuwe koning is. In enkele apocriefen kunt u dit uitvoeriger terugvinden dan in de evangeliën zelf.

De mensen meenden immers, dat Jezus als de Messias de heerschappij op aarde zou overnemen en zijn volk tot vrijheid en glorie zou voeren. Een poging Jezus hiertoe te dwingen, is de basis van het verraad van Judas overigens. Jezus antwoordde de mensen door te zeggen: Mijn rijk is niet van deze wereld. Daarnaast spreekt hij over het Rijk Gods en het koninkrijk der hemelen.

Bij de door u bedoelde verklaring onttrok Jezus zich echter aan gezag en gezagsverhoudingen, zoals dezen op aarde bestaan. Hij stelde daar tegenover een innerlijke gezagsverhouding tussen de mens en de God, die hij innerlijk erkent en die dan als wet staat boven al, wat mensen je als noodzakelijk of verboden voorhouden - of zij nu hogepriester zijn van een tempel, dan wel romeinse heersers over het land, waarin je leeft.

Wanneer men met vreugde constateert, dat een kwaal kennelijk overwonnen is, gezien het lange uitblijven van de symptomen, treden deze de volgende dagen prompt weer op. Ook van een genezer hoorde ik, dat dit bij zijn patienten vaak voorkwam. Welk mechanisme zit hier achter?

Het gaat in deze gevallen om kwalen en symptomen, die tenminste voor een groot deel een psychische oorzaak hebben. Op het ogenblik, dat ik stel de kwaal niet meer te hebben, realiseer ik mij weer de symptomen en vrees ik, dat zij nog in mij aanwezig zijn.

Hierdoor is het besef gericht op verschijnselen, waaraan men de laatste tijd voorbij is gegaan. Men heeft nu echter weer aandacht voor op zich niet zo ernstige verschijnselen, stelt, mede door een gevoel van teleurstelling, zich dezen erger voor dan zij zijn en lijdt daardoor erger aan de kwaal.

- x x De vreugde zou dus de kwaal weer veroorzaken?
- Dit is niet juist geformuleerd. Door de vreugde wordt de nadruk weer gelegd op het negatieve, dat dan de aandacht in toenemende mate krijgt, waardoor de kwaal, het negatieve dus, weer actief wordt.
- Dit gebeurt op vele gebieden van de menselijke samenleving. Neem b.v. de politiek: Zodra de mensen beginnen te stellen, dat een bepaalde zaak toch wel positief zich ontwikkelt en de nadelen opsommen, gaat de zaak langzaam maar zeker naar de kelder, omdat de nadelen steeds meer nadruk krijgen.
- Mogelijk wordt het door dit voorbeeld duidelijker. Het gaat immers niet om alle kwalen, maar om een kwaal, die mede of voornamelijk een psychische oorsprong heeft, zodat deze intenser op kan treden, zodra haar bestaan weer wordt beseft.
- x Wilt u iets zeggen over het troosten? Te vaak ervaart men met de wil ook de onmacht daartoe.
- Troosten betekent voor vele mensen voornamelijk een zeggen, dat het toch zo erg niet is. Dat kun je gemakkelijk zeggen, wanneer je er zelf geen deel aan hebt.
- Troosten is eerder: de ander doen gevoelen, dat - hoe de toestand ook moge zijn - er iemand is, die bereid is daaraan iets te doen, wanneer dit mogelijk is,
- Troosten is voornamelijk aanwezigheid, zeker niet een reeks van zalvende woorden zonder meer. Om het eenvoudig te stellen:
- Wanneer je juist een kind, echtgenoot of echtgenote verloren hebt en iemand komt om je te troosten, wijzende op de hemel, waar zij nu toch wel zullen zijn, zo denk je: Goed, maar ik ben verlaten. Of: maar ik lig nu alleen in bed. Men aanvaardt de woorden wel, maar met je werkelijke probleem heeft zo iets maar zijdelings te maken.
- Kun je een mens in dergelijke omstandigheden echter doen gevoelen, dat hij of zij niet alleen staat, ofschoon hij zijn leed zelf zal moeten verwerken, zo is dit een werkelijke troost.
- Troosten is volgens mij: een mens laten weten, dat hij niet geheel alleen staat, terwijl zijn problemen, die hij zelf niet aan kan, ook door een ander worden beseft, iemand die zo mogelijk zal proberen dezen met hem op te lossen. Meer is niet nodig.
- De beste troost, die je een mens vaak kunt geven, is ook vaak: hem laten vertellen, hoe hij zich voelt, wat hem dwars zit. Want dan komt het naar buiten en vindt zo iemand weer de vrijheid om ook aan andere zaken te denken.
- x Iemand uit uw wereld heeft doorgegeven, dat er in de laatste 10 jaren van deze eeuw een bijzonder grote verschuiving van de aardas plaats zal vinden met alle gevolgen van dien. Wat is uw mening daarover?
- Dat iemand een zeer vage mogelijkheid als zekerheid heeft gesteld, terwijl wij op grond van ons kosmisch onderzoek en onze kennis van de situatie op de aarde een dergelijke abrupte en grote verplaatsing van de aardas met desastrueuze gevolgen voor de gehele mensheid niet kunnen voorzien, maar van mening zijn, dat de weinige tekenen niet duiden op een grote verschuiving van de aardas. Een kleine verschuiving van de aardas is denkbaar, maar zou weinig grote rampen veroorzaken en alleen voor het klimaat bepaalde gevolgen hebben.

Een van de gevolgen zou een lichte wijziging van de aardrotatie kunnen inhouden, zodat inplaats van de nu voorkomende versnelling van iets meer dan een seconde per jaar een vertraging op zal treden, welke tot rond 3 seconden per jaar kan gaan bedragen. Uit de getallen blijkt reeds, dat de veranderingen, die als gevolg daarvan op kunnen treden, niet zo bijzonder groot zullen zijn.

x Men zegt, dat de aarde nu 0,001 seconde per dag sneller draait. Hoe komt dit?

- Dit is het gevolg van een lichte verandering, die in het zonnestelsel en het evenwicht daarin is ontstaan. Hiervoor moogt u Kohoutek aansprakelijk stellen.

Hierdoor ontstonden zeer geringe baanafwijkingen binnen het planetenstelsel plus variaties in straling. De energieverhoudingen, waarin de aarde zich beweegt, zijn gewijzigd hierdoor en de aarde zal zich daaraan aan moeten passen.

Een verandering van de aardasstand betekent een verhoging van het energieverbruik door de aarde, wat weer een toenemen van de interne warmte van de aarde ten gevolge heeft.

x Wanneer wij spreken van een persoonlijke God, moeten wij aan deze relativisering dan de konklusie verbinden, dat elke gelovige het onkenbare op een eigen wijze beleeft?

- Dat is een aardige omschrijving. Het Alomvattende is voor een mens en trouwens ook voor het merendeel van de geesten niet vatbaar of denkbaar.

De mens heeft de neiging krachten, die hij niet kent, te personifieren. Zo ook met zijn God. Maar de persoonlijkheid, waaronder hij zich die God voorstelt, is dan weer een beeld, waarin zijn eigen wensen, onzekerheden plus hetgeen hij als de werking van God .t.a.v. zichzelf ervaart, een rol spelen.

Zo maakt de mens zich een beeld van God, dat zeer zeker de werkelijkheid niet weergeeft of benadert, maar voor de mens een kenbare sleutel is, waardoor het onkenbare, waarin de werkelijkheid van de oerkracht verborgen blijft voor zijn besef, toch kan betreden.

x Werkt Uri Geller met occulte krachten? Zoudt u iets over dit fenomeen willen zeggen?

- Het is natuurlijk niet eerlijk alle trucs van een goochelaar te verraden. Ik wil u echter een kleine tip geven in verband met het verbuigen van lepels - of vorken indien u dit refereert:

Indien u dezen voortdurend licht beweegt en wel zo, dat steeds enige druk in wisselende richtingen ontstaat op het dunne gedeelte tussen steel en schaal, ontstaat een vermoeidheid, een verzwakking op deze plaats van het metaal. U hoeft er dan alleen voor te zorgen, dat de gekozen lepel door deze voorbereide wordt vervangen. Laat deze dan op de bekende wijze bij de schaal vasthouden door een ander. Wanneer u dan al strelende een lichte druk blijft uitoefenen, zal de verzwakking in een buiging resulteren, die, door de vermoeidheid van het metaal, zich zelfs nog voort kan zetten enige tijd, nadat de druk is weggenomen.

Wat de uurwerken betreft: uurwerken, die ontsteld, ontregeld zijn, kun je over het algemeen nog wel aan het lopen brengen door een lichte druk of schok. Dat gaat niet meer, wanneer b.v. de onrust beschadigd is, de veer is gebroken, of een rad vastgelopen is door beschadiging daarvan.

De truc kan hier liggen in de wijze, waarop het wordt neergelegd. M.a.w.: veel van de getoondé verschijnselen is getruceerd. Toch maakt Geller gebruik van occulte krachten:

Door de suggestie, uitgaande van zijn optreden, zal hij bij zeer vele mensen, die hem gadeslaan, een gerichte uitstraling van hun eigen energie veroorzaken, b.v. gericht op een uurwerk dat moet gaan lopen of iets dergelijks.

De mensen veroorzaken dan dus door hun eigen krachten, die zij niet beseffen, het verschijnsel van het uurwerk, dat weer gaat lopen. Het is dus niet Geller, die dit tot stand brengt. Maar door zijn suggestie activeert hij occulte krachten in de mensen.

x Wordt met occulte krachten bedoeld, dat dit krachten zijn, die gegeven worden door intelligenties?

- Dat wordt daarmee niet bedoeld. Het woord occult betekent duister, verborgen, onbekend. Wanneer wij dus in dit verband spreken over occulte krachten, zo spreken wij over onbekende krachten.

Overigens: ik kan mij niet voorstellen, dat iemand vanuit de geest bereid zou zijn met het doel een ander een behoorlijk honorarium te laten verdienen, al zijn krachten uit te zenden om overal horloges te gaan maken.

x Iemand, die sterk is, kan daarmee nog niet een boom - stammetje of blok hout doorslaan, maar een karate-expert, die zich concentreert, kan dit wel. Heeft dit met geestkracht te maken of met techniek?

- Het is een techniek. Bij karate kunnen wij door de concentratie en de scherpe ontlading van alle energie in een enkel ogeblik - vandaar ook de kreet, die bij dergelijke prestaties behoort - een grote versnelling bereiken.

De energie van massa, i.c. de hand - wordt door de snelheid van de beweging aanmerkelijk groter. Hierdoor is het mogelijk, dat ook zonder een doorslaan met de hand een zo grote energie op een betrekkelijk klein vlak over te dragen, dat hout splintert en breekt.

De hand wordt niet beschadigd, omdat men niet doorslaat, maar de hand terug laat veren. Men draagt zo wel de kracht van de beweging over, maar daar het ogenblik van die overdracht zo kort is, dat de weefsels daarop niet onmiddellijk reageren, zal er geen schade optreden, ofschoon de kant van de hand wel gevoelig kan worden.

Wil men nog meer kunnen bereiken zonder schade, dan zal men, zoals de echte karate-experts, de kanten van de hand harden, door het slaan op b.v. een zakje met rijst, tot een verhoorning van de huid optreedt. Daarna kan men zonder pijn of schade nog grotere krachten overdragen.

x Is het zo, dat sommige mensen het vermogen hebben de levensenergie van een ander, met wie zij op een bed slapen, op te slurpen, zodat deze zich na het ontwaken uitgeput voelt. Is dit een vorm van vampirisme?

- U stelt de vraag wat eigenaardig. Het ligt er maar aan, hoe je samen in dit bed rust. Het is ook op volkomen natuurlijke wijze mogelijk je energie te verliezen.

Om het eenvoudig te stellen: Wanneer een grote ongelijkmatigheid van uitstraling bestaat tussen twee personen, terwijl een van hen een energie tekort heeft, terwijl de ander een energie overvloed heeft, is het inderdaad mogelijk, dat

een deel van de energie van de sterkere naar de zwakkere afvloeit, zodat de ander zich dan minder vitaal zal gaan gevoelen.

Dit heeft echter niets te maken met samen op een bed rusten. Het is zelfs mogelijk iemand op deze wijze bewust of onbewust aan te tappen, wanneer je enige tijd in diens nabijheid vertoeft, waarbij de afstand tussen beiden de 3 à 4 meter niet te boven gaat.

U ziet, dat de mogelijkheid bestaat. Men zou dit mogelijk energievampirisme kunnen noemen, indien het door de persoon, die de energie aan anderen onttrekt, bewust wordt gedaan, terwijl de ander niet de mogelijkheid zou hebben deze aftapping van zijn krachten te weigeren.

Indien beiden onwetend zijn, kun je het volgens mij als een natuurverschijnsel beschouwen: het is eenvoudig een zich egaliseren van verschillende potentialen t.a.v. elkaar.

Is kennis aanwezig, dan kan een ieder, die zich van de aftapping bewust wordt, zich hiertegen afschermen, dit alleen reeds door het sterk gevormde denkbeeld: Ik ben nu afgeschermd. U hoeft dus geen rituelen te volbrengen, of magische cirkels te gaan trekken, ofschoon dit soms helpt door de suggestie, die van dergelijke handelingen uitgaat.

Aftappen van uw krachten is dan niet meer mogelijk. Wat mij doet aarzelen in te stemmen met de aanduiding vampirisme, daar volgens de legenden, die zo kunstzinnig voor de heer Bram Stoker werden vertolkt, de vampier in staat is een mens te overrompelen, te hypnotiseren en zelfs een begeerte naar de bloedontname in te boezemen. Daarvan is volgens mij geen sprake, daarom acht ik vampirisme voor dit proces geen juiste omschrijving.

Ik ontken de mogelijkheid dus niet, maar stel wel, dat een ieder, die zich van krachtonttrekking bewust is, zich daarvoor af kan sluiten, zodat eigen nalatigheid of onoplettendheid hier als voornaamste reden voor een dergelijk verliezen van energie moet worden beschouwd.

Bij Jezus horen wij van een vrouw, die vloede. Zij wilde Hem aanraken om zo te genezen. Hij vroeg daarop: wie heeft mij aangeraakt?

Wat met het voorgaande niets te maken heeft. Indien ik konsekwent wilde blijven, zou ik uw vraag dus niet meer moeten beantwoorden. Ik zal dit wel doen, maar dan is het ook werkelijk de laatste vraag, die ik voor u behandelen zal.

Wanneer iemand zelf een grote kracht bezit en deze uitstraalt, een soort charisma, dan zal een aantappen daarvan ook gevoeld worden. Volgens legenden en enkele geschriften, die waarschijnlijk rond het jaar 70 ontstaan zijn, werkte het beroerd worden door de schaduw van Jezus zelfs genezend en kon zijn nabijheid alleen reeds een verandering bij gelovigen veroorzaken. Maar Jezus werd hierdoor wel moe. Overdracht van kracht is hierbij dus zeer waarschijnlijk, terwijl verschillende van Jezus reacties zowel in de evangeliën als in andere geschriften er op wijzen, dat hij dergelijke beroeringen wel voelde, maar daarop niet reageerde.

Een vrouw, die vloede, was echter bij de joden onrein. Het begrip onrein speelde in Jezus'tijd een heel grote rol.

Ook Hijzelf, dit mogen wij niet vergeten, was een jood en was religieus opgevoed met alle wetten, regels en taboes daarvan. Hij zal dus, aanvoelende wat haar kwaal was, dit begrip onrein in zich gevoeld hebben en daarop gereageerd hebben om zo voor zich een evenwicht in zichzelf te kunnen hervinden.

Welk antwoord hopelijk voldoende is, daar het het laatste is, dat ik u als mijn bijdrage aan de avond zal geven.

Zie het niet als gebrek aan hoffelijkheid, dat ik mij aan verdere discussie onttrek. Maar voor mij wordt het tijd mij te wijden aan andere bezigheden. En ook voor u, altans voor bepaalde delen van uw lichaam, zal het mogelijk niet onaangenaam zijn eens van houding te kunnen veranderen. Ik dank u dan ook zeer voor de mij verleende aandacht en wens u allen een

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Wij gaan verder, waar de vorige speaker is opgehouden, wat betekent, dat ik allereerst wil trachten op de nog aanwezige schriftelijke vragen in te gaan.

x Is het kruis, dat door veel mensen als heilige relikwie vereerd wordt, werkelijk een heilig symbool, of was het een dodelijk wapen?

- Een moeilijke vraag. Het kruis is lange tijd een teken van macht geweest, voor het als ritueel offermiddel en later als executiemiddel werd gebruikt.

Het kruis komt reeds ver in het verleden voor. De kruisstaf vinden wij dan ook vaak als machtssymbool voor bepaalde priesters en profeten. Het kruis heeft ook magische betekenis, zie o.m. het oprichten van de koperen slang aan het kruis door Mozes - wat een in Egypte gekende magische wijze van genezing tot standbrengen was.

In de Seth-verering zowel als de Ammon verering treffen wij het kruis als symbool van macht aan, terwijl ook in het oude India het kruis als symbool reeds ver voor de christelijke tijden voorkomt, o.m. als aanduiding van wat men de werkelijke kracht of de werkelijke wereld noemde.

Hier zowel als in een uitspraak binnen het christendom wordt het kruis gehanteerd als weergave van 4 afmetingen, dus vier dimensies - één meer dan de mens kent.

Het kruis is volgens mij dus een heilig symbool geweest voor het tot martelwerktuig werd. Waarbij men dan weer onderscheid moet maken tussen het z.g. T-kruis, dat u niet moogt verwarren met het taukruis, dat gebruikt werd voor z.g. kleinere misdadigers, terwijl het algemeen bekende kruis werd gebruikt voor voorname misdadigers, die een bepaalde rang hadden en bij wie men naam en oordeel aan het kruis placht te hechten. Dan kennen wij nog het diagonaal kruis, dat in Rome voor martelingen werd gebruikt en een bijzonder gevreesd martelwerktuig was.

Daar de christenen echter stellen: Door zijn kruisdood

heeft Jezus ons verlost, is het ook een symbool van de verlossing. Het oude machtsymbool en martelwerktuig dus voor vele tot een heilig teken van verlost zijn geworden.

Maar is niet alles de mens heilig, wanneer hij zijn God daarin ziet. Ik meen, dat in alle dingen God is, maar dat de tekens en zaken, die wij in het bijzonder beschouwen als teken van God of uiting van God, ons heilig zijn.

x Meent u dan, dat, gezien de mensen, die in de oorlog doodgeschoten zijn als martelaren, de revolver over 2000 jaren ook een heilig symbool zal zijn?

- Die mogelijkheid zou zeker bestaan, indien de mens met de dood van deze slachtoffers een bijzondere goddelijke ingreep zou verbinden. Waarschijnlijk acht ik dit niet. Wanneer een wapen uit uw dagen later vereerd zal worden door de mensen, zal het volgens mij eerder de atoombom zijn.

De revolver was echter en is nog steeds een gebruiksvoorwerp. Jammer genoeg. Dergelijke wapens zullen ongetwijfeld ook nog lang in gebruik blijven en mysteriën zullen daarmee wel niet geassocieerd worden - wat voorwaarde is voor het tot heilig symbool worden van dit wapen.

Uw vergelijking is dan ook volgens mij onjuist. Mag ik u er op wijzen, dat men op het graf van een soldaat soms een helm, vaak een kruis plaatst, maar nooit wapens? Deze kruizen ziet men als heilige symbolen, ofschoon zij mede een bewijs zijn, dat deze wereld, die om Christus het kruis heilig noemt, alles behalve christelijk is.

x Kan het kruis als symbool ook niet te maken hebben met de verbinding tussen aarde en hemel

- Erg mooi. Er bestaan heel wat symbolen, waarvan men hetzelfde zou kunnen zeggen. Wij kunnen daarbij uitgaan van de pyramiden, de zespuntige ster en vele andere tekens.

Wanneer u het kruis als symbool voor de genoemde verbinding wilt gebruiken, moogt u. Maar wanneer u wilt, lieve mensen, kunt u van een telefoonboek ook een betekenisvol symbool gaan maken.

Zoals u zelfs personen, b.v. den Uyl, als een symbool kunt gebruiken en in hem en zijn daden allerhande dingen kunt inlezen, of die er nu zijn of niet.

Een symbool is een uitdrukking, die wij hanteren om een reeks niet gemakkelijk uit te drukken gegevens, gedachten of filosofieën weer te geven in een enkel teken, zodat wij met dit teken alleen ons gehele besef kunnen overdragen en door het beschouwen van dit teken in staat zijn ons het besefte op eenvoudige wijze weer voor ogen te stellen.

Denk nu maar eens aan de christenen van vroeger. De vis of de twee visjes, die zij plachten te tekenen op de muren, duiden niet alleen Christus aan - ichtus - maar dienden bovendien om kenbaar te maken, dat hier christenen waren. Hun aantal, de wijze, waarop zij voorkwamen en de richting, waarin de bek stond, maakte bovendien duidelijk, waar men de christenen zou kunnen vinden, of waar de eredienst gehouden zou worden.

U kunt stellen, dat deze vis een heilig symbool was. Maar zij was zeer zeker voor bepaalde mensen ook een taal, een overdragen van 'n boodschap. Het heilig stamt uit de waardering, die de mensen hadden voor dit teken en wat er aan begrippen en geloof achter schuil ging.

U herinnert zich dit mogelijk niet meer, maar vroeger hadden de bedelars en zigeuners, het wegvolk, een kode. En wanneer er aan het hek of de muur, laag en onopvallend een paar kruisjes plus een huisje getekend stond, kon je er zeker van zijn, dat iedere zwerver, die honger had, bij jou een boterham kwam halen. Voor iemand, die de symbolen kon lezen, stond daar n.l.: hier woont iemand, die gul is en wat bang. Treed iets dreigend op en je krijgt van alles.

Die tekens waren symbolen, maar niet heilig. Het heilige ligt in de betekenis, die wij aan een symbool hechten, maar op zich dient het symbool alleen maar om met weinig moeite zeer veel mee te delen, eventueel zonder dat niet-ingewijden het kunnen begrijpen.

x Letters en woorden zijn toch ook symbolen, maar geen geheimschrift...

- Theoretisch waar. Maar letters geven klanken weer en worden in deze tijd niet meer als symbolen beschouwd. Woorden kunnen een symbool zijn van iets, mits er een inhoud door wordt aangeduid, die groter is dan uit het woord zelf zonder meer afleesbaar is - dus extra betekenis.

Ik geef overigens graag toe, dat in het verleden letters symbolen waren. Wij noemen dit soort schrift dan ook wel symbolenschrift, daar 'teen voor ingewijden kenbare verkorting was van het gestyleerde hieroglyphen schrift, dat op zich weer een afleiding was van het beeldschrift - dat wij veel later nog bij de indianen aantreffen als het z.g. wampun-schrift, dat een soort rebus lijkt.

Letters zijn klankbetekenis hebbende tekens, die voort zijn gekomen uit een beeldschrift en een symbolenschrift :(verkort)

x Wanneer de ziel naar hogere sferen gaat, is het dan waar, dat de ziel zich in bepaalde hoge sferen van de geest los kan maken en alleen als ziel verder kan gaan, tot hij, aangekomen in die bepaalde sfeer, weer opnieuw terug moet naar de aarde voor een nieuwe inkarnatie?

- Lastig, want er bestaan heel wat verschillende formuleringen voor de begrippen geest en ziel. Wij gebruiken de volgende: Geest is het bewustzijn, dat zich vormt rond de ziel, de ziel is goddelijke kracht, welke in alle verschijnselen zich openbaart. De geest is dus het bewustzijn, waardoor een deel van de goddelijke kracht tot een ikbesef komt.

Uitgaande van de gegeven formuleringen is het antwoord: neen. Er ontstaat geen scheiding tussen geest en ziel. Wel ontstaat een beleving van het geheel, waarbij het ik zich niet langer als begrensd en tegenover het andere staande ervaart.

Er ontstaat een versmelting van geest plus ziel met het totaal van het bestaande. Het ego treedt dan verder op als een harmonische functie van alle leven. Van reïnkarnatie is dan geen sprake meer. Reïnkarnatie zal alleen plaats vinden, wanneer deze eenwording niet bereikt wordt, maar dan is er ook geen scheiding van geest en ziel, omdat de ziel haar bewustzijn niet verliest, maar slechts onbewust blijft van de hogere harmonieën, die rond haar bestaan.

Wat dat betreft: een z.g. hogere sfeer betekent slechts een besefstoestand, waarin je zoveel meer kunt overzien en omvatten, dat je daardoor tot een andere interpretatie van

bestaan komt, dat er alleen door het aanvaarden van beperkingen nog contact mogelijk is met degenen, die nog leven in een z.g. lagere sfeer.

U stelt, dat een sfeer bereikt wordt, waarin de geest door de ziel zal moeten worden achtergelaten om later vanuit die hoge sfeer weer te reïncarneren. U zoekt het tamelijk hoog. Maar wanneer je als geest niet in staat bent je bewustzijn verder uit te breiden en zo je eigen harmonie met het totaal van het bestaan te vergroten, dan komt er een ogenblik, dat alles steeds hetzelfde blijft. Er ontstaat een soort spleen.

Je wilt verder gaan, kunt dit niet, dus moet je terug gaan, inkarneren. Waarbij dit vrije keuze is en geen dwang. Je voelt andere ervaringen op te moeten doen, die in de voornamelijk door subjectieve waarden bepaalde geestelijke sferen niet bereikt kan worden. Dus kies je de stoffelijke wereld, waarin ongeacht alle ook daar bestaande subjectiviteit een aantal objectieve normen en waarden bestaan, zodat je door konfrontatie daarmee kunt leren.

Je kiest dan uit de besepte mogelijkheden en inkarneert. Waarbij ik alles vereenvoudigd voorstel.

x Er zijn toch velen, die onbewust inkarneren en daarbij geleid worden?

- Het eerste punt ben ik met u eens, het tweede niet. Er zijn ook nog andere dan lichte sferen. Een duistere sfeer is in feit een angst voor een volledig en waar contact met anderen, om welke redenen dan ook. Hierdoor zul je jezelf afsluiten. Op de duur zit je dus met jezelf alleen. En geloof mij, er is op de duur geen meliger gezelschap voor je te vinden dan je eigen ikje.

Dit kan een kwelling worden. Beseft men dan eindelijk, dat inkarnatie mogelijk is, zo zoek in in die omstandigheden zelden bewust. Het is eerder: God zegen de greep, ik heb beet.

Wel is het natuurlijk mogelijk, dat er ergens een lichaam is, dat over zeer bijzondere kwaliteiten zal gaan beschikken en daarom voor bepaalde hogere inkarnaties belangrijk is. In dat geval is er een uitstraling, die voor een niet bewust inkarnerende geest gelijk komt aan een bordje: verhuurd, ook al heeft nog geen geest beslag gelegd op het wordende lichaam. Dus dan moet je verder.

x Is het nu niet een reageren op gelijke trillingen?

- Heel vaak komt inkarnatie daarop neer. Maar dan moet er sprake zijn van enig bewustzijn bij de inkarnerende en dient hij bewust en rustig te kiezen.

Vergelijk: een rel in de stad. De politie trekt er op los. Wanneer u de kans ziet in een bus of tram te vluchten, kijkt u ook niet, waar die heengaat. Het is u voldoende, dat u uit de gevarenzone wekomt.

Een geest, die langere tijd in het duister heeft moeten bestaan, heeft een dergelijk gevoel: Als ik maar weg kom, waarheen zie ik later dan wel....

Harmonischen spelen vooral een rol bij bewuste inkarnatie. Het bewuste van de keuze zal echter wel betekenen, dat de minder bewuste het veld zal moeten ruimen, ook al wordt dit zo niet bedoeld.

Wat het duister betreft: een geest, die in het duister leeft, is iemand die bang is, dat anderen hem zullen kennen voor

wat hij werkelijk is. In de geest kun je niet je tendele uiteen, je geeft steeds alles weer, wat je bent en kunt niets achterhouden.

x Kunt u iets zeggen over parallele werelden?

- Alle mogelijkheden, die denkbaar zijn en zelfs vele, die voor u nog niet denkbaar zijn, bestaan binnen de totaliteit van het leven. Alles, wat denkbaar is voor ons, zal in het geheel werkelijk zijn, omdat wij niets kunnen denken of beseffen, wat niet reeds bestaat in God.

Wij leven in een wereld, die gebaseerd is op een rechtlijnigheid van oorzaak en gevolg - voor ons. Wij hebben echter steeds weer de mogelijkheid tot kiezen. Wij kunnen soms zelf een keuze doen, waardoor ons leven verandert, maar de wereld gelijk blijft.

Er kan echter ook iets gebeuren door de keuze van mensen, waarmee de gehele verdere ontwikkeling anders zal worden. Stel b.v. eens, dat Hitler trouw was geweest aan zijn verdrag met de russen. Uw gehele wereld zou er dan anders uitzien. Nu stelt men, dat naast uw wereld ook die wereld bestaat en zich langs haar eigen banen verder ontwikkelt. Dit wordt als een parallelwereld beschouwd.

Er is nog een andere voorstelling, waarbij men uitgaat van het standpunt, dat elk ogenblik in de tijd een wereld is, terwijl de mens door zijn bewustzijn van de ene wereld naar de andere gaat en zo "leeft in de tijd". Maar de werelden bestaan dan nog steeds. Overigens kom je hier eerder op het gebied van de science-fiction dan in een voor ons mogelijke werkelijkheid naar ik meen.

x Ik hoorde een lezing over radioastronomie, waarbij men beweerde zover in het Al doorgedrongen te zijn, dat men de grens daarvan had aangetroffen.

- Een aardige stelling, die volgens mij niet geheel juist is. Men heeft wel het punt bereikt, waarop een buiging van straling optreedt, waardoor men geen verder gelegen ruimtelijke structuren kan waarnemen. Maar dat wil niet zeggen, dat daar ook werkelijk niets is.

Het gehele radsel van het begrensde heelal ligt in het feit, dat een voortdurende buiging optreedt voor alle stralingen tot lichtsnelheid. Deze beweegt zich rond de niet meer als energie kenbare kern van het heelal, waaruit het geheel van alle stelsels in deze ruimte is voortgekomen.

Is de grens bereikt, waarbij de buiging een terugkeer gaat betekenen, dan kun je echter als mens stellen, dat je de grens van het kenbare al hebt bereikt.

Komen deeltjes boven de lichtsnelheid, dan zien wij een sprongverplaatsing daarvan, waarbij niet de gehele ruimte doorlopen wordt, maar op bepaalde punten daarvan een soort rematerialisatie plaats vindt.

x Geloof U in God?

- Ja. of liever : neen. Ik weet, dat Hij bestaat.

x Is God almachtig ?

- Zover het mijn kennen betreft: ja.

x Kan God een steen maken, zo groot, dat Hij deze zelf niet kan tillen?

- Dat is een vraag, die ik aan God zou moeten stellen. Zover ik weet, is God gelijktijdig de substantie en de kracht plus de maker. God is een bewustzijn, dat zich uit als pure energie, gezien van mijn standpunt.

Wij kunnen die energie alleen bemerken, wanneer zij kenbaar wordt als beweging of een andere omzetting van ~~de ene~~ vorm in een andere. De basis echter blijft onkenbaar. Deze noem ik God.

Deze basis bezit een bewustzijn, dat op ons reageert. Dat weten wij. Maar ik heb het gevoel, dat alles, wat bestaat, uit diezelfde energie gevormd is en dus a.h.w. deel van die God is.

x U ziet God dus niet als de vader van ons allen, als een persoon?

- Niet als een persoon in de menselijke zin van dit woord. Ik ken en zie God als een bewustzijn, als een macht, als een enorme energie, waarvan ik de potentie niet eens kan schatten en die volgens mij verder moet reiken dan de schepping en de sferen, die ons bekend zijn. Maar ik zie hem niet als een mannetje met een baard, zelfs indien Hij een deel van zich mogelijk tijdelijk in die vorm zou kunnen uiten.

x Maar in de bijbel staat, dat hij wel degelijk een persoon was en ons naar zijn evenbeeld geschapen heeft, ook in vorm.

- God heeft de mens geschapen naar zijn beeld en gelijkenis. Acoörd. Maar betekent dit uiterlijk? Er zijn zovele verschillende uiterlijke kentekenen van verschillende rassen en mensen.

Er staat in het boek: God vormde de mens uit rode aarde, blies hem zijn adem in, hem zo vormende naar zijn beeld en gelijkenis. De mensen schijnen te denken, dat God zijn portret boetseerde. Ik interpreteer echter dit anders:

Te stellen, dat God uit alle die vele levende wezens in dit al alleen de mens maakte naar zijn beeld en gelijkenis, lijkt mij op zijn minst een schromelijke zelfoverschatting van de menseheid.

Maar: God denkt, de mens kan denken. Dit weet ik. God is een scheppend wezen. Wij kunnen in en vanuit ons wezen herscheppen, zij het met de kracht van de God, waaruit wij leven. Maar ook wij kunnen scheppen. God is in verbinding met alle dingen. Wij kunnen een band vormen met alle dingen.

In zekere zin zijn wij gods beeld en gelijkenis. Gods beeld, omdat wij in de structuur, die wij als wezen kosmisch vormen - dus niet alleen als mens - met alle verschillende voertuigen en mogelijkheden een flauwe weerspiegeling vormen van hetgeen God volgens ons besef in de schepping is. Wat hij daarbuiten nog is, blijft hierbij buiten beschouwing.

x Goed. Maar met dat al heb ik nog geen antwoord op mijn eerste vraag.

- Geen wonder, want u onderbrak mijn antwoord steeds weer met nieuwe vragen. Wanneer u mij blijft onderbreken, is de kans groot, dat u geheel geen antwoord daarop krijgt, want mijn tijd is nu eenmaal beperkt. Uw vraag was: Kan God een steen maken, die zo groot is, dat hij hem niet kan tillen?

Wanneer Hij dit wil, volgens mij wel. Maar dan kan Hij de steen niet tillen, omdat hij hem niet wil kunnen tillen en kan Hij dus die situatie op elke ogenblik weer veranderen.

Maar wij denken nu aan God in te menselijke termen. God is. Wat betekent dan veranderingen, zoals tijd of wat dat betreft tillen voor Hem geen rol kunnen spelen. Ik geloof ook niet, dat er, geschapen hebbende, voor God een verdere ontwikkeling bestaat. Hij zag, dat het goed was en de 7e dag rustte Hij.

Volgens mij is Hij anders en ervaart Hij anders. Voor Hem is de schepping voltooid, voor ons zijn we nog bezig aan de voltooiing. M.a.w. : wanneer wij spreken over een God, die tilt, spreken wij niet over de werkelijke God, die nog heel wat meer eigenschappen bezit dan almacht alleen, maar over een soort supermensje.

Beseffende dat God kracht en macht is, kunnen wij van ons uit stellen, dat Hij, zo Hij dit wenst, zijn gehele kracht tot 'n steen kan maken, die Hijzelf niet zou kunnen tillen. Voor mij is echter de vraag, of ik een wezen, dat dergelijke dwaze en volgens mij onzinnige dingen zou doen, door mij nog als God aanvaard zou kunnen worden; als ik dan nog zou bestaan natuurlijk. Want zo een idioot zou ik geen God durven noemen.

Het wonderlijke is volgens mij, dat de mensen wel aan-nemen, dat God alles kan, alles doet, alles heeft, maar dat zij gelijktijdig er van uitschijnen te gaan, dat hij in bepaal-de opzichten dommer is dan de mensen.....

X God zelf zegt: ik ben almachtig.

- Wat ik niet bestrijd op grond van mijn - beperkte - er-varingen. Maar U stelt, dat Hij dit zelf gezegd heeft. Waar? Hoe? In de bijbel? Dat is het gangbare antwoord.

Maar hoe weten wij, dat die bijbel Gods Woord is? Omdat de bijbel zelf dit zegt? Dan mag ik mij even voorstellen: Hiet staat God. En dat is waar, want ik zeg het zelf. M.a.w. maak niet de vergissing, die zo vele mensen maken, iets buiten alle menselijkheid te plaatsen om daaraan dan weer menselijke waardigheid, gezag en zekerheid te ontlenen. Want dat gebeurt met die bijbel.

Wat staat er in de bijbel? In Genesis treffen wij de mythos van het ontstaan en bestaan aan, die gelijktijdig de symbolen omvat van een geheime leer, zoals die op aarde toen onder de meer bewusten bestond.

De bijbel omvat verder de geschiedenis van een volk. Maar in die geschiedenis is de God, waarover wordt gesproken, zeker niet de alomvattende God. Het is een stamgod, de joodse God, niet de god van alle mensen. Hij is Jahwé en ver-dedigt zijn volk tegen alle machten en mensen. Dat is geen kosmische God meer.

Omdat die stamgod iets gezegd zou hebben, wat dan nog bij monde van een profeet is gebeurd, die, verder ontleed in vele gevallen, nog meer een volksman is dan een werkelijke profeet, is dit onaantastbare waarheid? Kosmisches waar? Denk maar eens aan Jeremia, waarin bepaalde dingen staan, die je in deze dagen, in termen aangepast natuurlijk, van meneer Heath of Wilson zou verwachten. Andere uitspraken van profeten doen, ontdaan van hun mythe en eerlijk beschouwd, eerder denken aan uitspraken, zoals Churchill die in het begin van de oorlog tot zijn volk heeft gedaan.

Wanneer u al deze menselijke elementen daarin ontdekt en alles bijeen beschouwt, inclusief de tegenstrijdigheden, die worden weggewerkt achter de " wonderlijke wegen Gods" , neemt u dan nog aan, dat hier werkelijk een kosmische, een alscheppende en alomvattende God aan het woord is?

De bijbel is vol schoonheid, vol van werkelijke wijsheid en 'n sleutel tot beter begrip voor het leven. Maar ik zeg niet, dat die bijbel het onaantastbare woord Gods is. Het is het

werk van mensen, die hun begrip en beleven, hun beeld van God ook, hebben vastgelegd in dit werk.

Ik geloof, dat de christen, wat dit betreft, ook t.a.v. het oude testament beter zou moeten begrijpen, dat Jezus heeft gezegd: Ik ben U het einde van het oude verbond. De nieuwe openbaring is niet de voortzetting van de oude, maar het einde van het oude, een zelfstandig beginnen van het nieuwe. Eerst wanneer je dit zo beziet, kun je waarlijk in het christendom verdergaan.

In het christendom wordt God echter geheel niet omschreven en gedefiniëerd, noch als toornig en wraakzuchtig, noch met noeming van landere eigenschappen. Hij wordt alleen en altijd weer aangeduid als "de Vader". De vader is de voortbrenger, die altijd met ons is, omdat al wat wij zijn en al wat rond ons is en kan zijn, door God en uit God bestaat.

God is de kracht, waaruit alles bestaat en het denken, dat die kracht op de een of andere wijze in beweging bracht of brengt.

Bent u nu misschien met mij eens, dat wij uit moeten kijken met de vragen, die wij omtrent God stellen, omdat wij anders de gehele waarheid zouden moeten verdraaien?

x Hoe komt het, dat overgeganen, die tijdens hun leven wel aan reïnkarnatie geloofden na hun dood ons komen vertellen, dat er geen reïnkarnatie bestaat?

- Dat komt wel eens voor. De reden: deze mensen leven nog in een wereld, waarin die reïnkarnatie zich niet voor hen kenbaar manifesteert. Bovendien: Ook op uw wereld zijn er heel wat mensen, die hopen, dat zij na dit leven nooit meer op aarde terug behoeven te komen.

In een lagere lichte sfeer is het werkelijk prettig. Ik kan mij best voorstellen, dat een entiteit, die daar leeft, zichzelf zegt: ik hoop, dat ik nooit naar de wereld terug zal behoeven te gaan. Ik zie ook niemand, die dat doet, dus behoeven wij niet terug te gaan.

Soms zullen entiteiten, die dergelijke stellingen verkondigen, zelf daaraan wel twijfelen. Maar zij willen niet en dus: A.u.b. niet toegeven, dat die mogelijkheid toch bestaat.

Vergeef mij de opmerking, mensen en geesten, maar een geest lijkt in vele opzichten op een mens, ook al heeft hij geen lichaam meer. De mentaliteit maakt vooral in het begin het aanduiden van kenmerkende verschillen moeilijk.

Vele geesten, die in lagere lichtsferen leven, willen in feite hun stoffelijk denken en bestaan voortzetten, maar dan zonder de stof. Het is eens voorgekomen, dat een dominee overging en kort nadien de mogelijkheid kreeg door een medium te spreken. De goede man begon met een bede en ging vervolgens over tot een preek, die hij notabene op aarde reeds 20 jaren voor zijn dood had geschreven en gehouden.

Deze entiteit zocht zijn oude bewustzijn te bewaren en zijn gevoel van belangrijkheid middels die preek te handhaven.

Maar ik moet eindigen, vrienden. Ik dank U voor de vragen en hoop maar, dat ik niemand op de tenen getrapt heb.

Goeden avond.

d.d. 29 maart 1974

N.B. Met ingang van heden is onze secretaris, de hr. Schotel telefonisch alleen te bereiken op nr. 070 - 27 51 54